

Publicerad 2011-02-06 19:52 av Banehallow

Första novellen jag skrivit på väldigt länge, så nog är jag ringrostig alltid. Det finns nog ett antal stavfel i den i dess nuvarande form, så jag ber om ursäkt på förhand för eventuella missförstånd.

Sannt Stål

Mina läppar drogs upp i en grimas. Mina ögon gjorde ont att öppna och det bankade dovt i huvudet. Jag hörde motorljud och höjda röster, men det var som om någon skruvade upp och ner volymen i takt med det infernaliska dunkandet i huvudet. Svarta och röda fläckar flimrade i mitt synfält. Blommade ut och försvann i en hypnotisk takt. Jag försökte resa mig, men musklerna lydde inte. Bara nacken rörde sig en aning. Rörelsen belönades omedelbart med en hugg av smärta. Jag lät huvudet sjunka ner igen, men smärtan hade hjälpt. Yrseln och desorienteringen började släppa, och jag kände att jag låg i en hög krossat glas. Framför mig var ett skyltfönster. Krossat.

"Lasta in det sista nu, snabbt för fan!", vrålade en av de maskerade männen som föreföll vara ledaren.

"Vafan gör vi med bruden då?", undrade en något kortare man med halsduk och keps som täckte allt utom ögonen och näsryggen.

På mannens tonfall kunde man höra att något i planen tydligen spårat ur.

Ledaren var tyst i någon minut och övervägde sina alternativ.

"Ta med henne... vänta! Snuten kommer snart, vi måste fimpa henne"

De andra tre männen, inklusive kepsmannen, stannade upp och tittade frågande mot ledaren.

"Nu för fan!"

Männen muttrade något ohörbart. Den av dem som höll ett omilt grepp om flickans armar knuffade ner henne framför ledarens fötter. Ledaren drog fram en pistol ur byxlinningen.

"Ska vi verkligen? Jag menar den där snubben är ju borta eller död nu, och hon lär väl inte tjalla för snuten? Eller?!", lade kepsmannen till och sparkade flickan i magen. Hårt, men inte med full kraft. Flickan hostade till och gnydde. Tårar och smuts hade förstört hennes sminkning. Hennes klänning var nersmutsad och trasig på några ställen. Hon hade fortfarande gråtit om hon inte varit paralyserad av rädsla och chock. Smärtan kände hon inte längre, hennes hjärna hade stängt av den förnimmelseförmågan.

Hennes kastanjebruna hår med rödaktiga toner låg som ett tilltufsats draperi över hennes ansikte.

Ledaren gav kepsmannen en irriterad blick och knuffade till honom hårt.

"Kom igen nu för fan, lämna resten, vi måste dra!"

Ledaren lyfte pistolen och riktade den mot flickan med en dröjande rörelse.

Avtryckarfingret krökte sig mot flickans död. Skottet brann av och genljöd i natten.

Ekandes uppåt och neråt gatan som en rusande galen hund.

Jag började röra på fingrarna och försökte resa mig upp igen. Nu gick det lättare, sidan gjorde ont. Ett par revben kanske var brutna. Jag hade aldrig brutit något tidigare så jag hade inte direkt något att jämföra smärtans karaktär med. Jag kom upp i sittande ställning och drog långsamt och plågat benen under mig. Det rasslade och klingade svagt om det krossade glaset jag hade legat i. Efter några djupa andetag så kastade jag mig upp i stående ställning. Blodet rann neråt i kroppen och yrseln fick mig att vingla till.

Fortfarande ostadig på fötterna vände jag mig om. När bilen träffade mig så kastades jag tydligen rakt igenom skyltfönstret till en ganska oansenlig affär. Lokalen var liten, det utrymme som upptogs av själva

butiken var kanske inte mer än hundrafemtio kvadratmeter.

En märklig blandning av böcker, souvenirer och prydnadsföremål stod uppradade längs hyllorna. En afrikansk mask mötte min konfunderade blick. Ett flertal prydnadsvapen trängdes med varandra i den bortersta delen av butiken. En märklig dragningskraft drog min blick dit och utan att jag var medveten om det så gick jag i den riktningen. Utanför, vid juvelerarbutiken nästintill, rusade de maskerade männen in och rafsade åt sig allt av värde.

De tog ingen notis om att någon som borde vara mycket still rörde sig.

Jag betraktade prydnadsvapnen i ett par sekunder med ostadig blick. När min blick föll på ett långt svärd stannade den abrupt. Hade jag kunnat se mina egna ögon så hade jag sett ögonlocken spärras upp och pupillerna pulsera snabbt innan de krympte. Något var konstigt med svärdet närvaro här. Fel. För det första så såg den inte ut som en prydnad, och den stod liksom bortglömd. Svärdsfästet stod lutat mot hörnet av väggen med eggens spets vilande i en sned vinkel mot golvet. Till skillnad från de uppenbart fabriksfabricerade vapnen runt omkring, med delar som satts ihop likt ett pussel, så gav det här svärdet intryck av att var smitt med mästerns skicklighet. De röda stenarna som var infattade ovanför svärdets hjalt naglade fast min blick. De var levande. Jag kunde känna det. De stirrade in i mina ögon. Min hand tycktes röra sig av sig självt när jag sträckte mig efter fästet. De röda stenarna tycktes brinna med en inre glöd och till och med stålet tycktes ha en levande lyster. Som skalet på en insekt skimrade det. Lockande. Kallande. Adrenalinet forsade som en flodvåg i mina ådror. Jag andades tungt och varje muskel i min kropp verkade vakna till liv och fyllas med kraft. Maria! Min hand stannade precis innan den nådde svärdsfästet. Nej! De har henne, de har henne, de får inte! Paniken skenade runt i min hjärna med full kraft. Jag blev plötsligt smärtsamt medveten om min omgivning, mina sinnen stod vidöppna.

"...Fan gör vi med bruden då?"

Nej! Skräck och vrede slog till som en blixtnedslag och utan att tänka efter så grep jag svärdets fäste med vrede och hat pumpande i mina ådror som en svart gift.

Världen krängde till och en rödaktig dimma sänkte sig. Oförklarliga röster vrålade i mitt huvud, överröstade alla mina tankar. Min kropp kastade sig fram som en pil och butiken var bakom mig på bara ett par sekunder. Jag for ut genom samma fönster jag tidigare slungats genom. Jag hade tur, skåpbilen stod mellan mig och de maskerade männen som inte var i juvelerarbutiken. Jag rusade ljudlöst runt skåpbilen och såg en maskerad man sikta på henne med en pistol. Vansinnet sköljde över mig och dränkte mig i blodtörst. Ett snabbt skimmer av stål skar genom nattluften, och svärdets egg skar framåt samtidigt som jag avverkade de sista stegen fram till mannen. Den röda dimman pulserade, rösterna i mitt huvud vrålade i en mardrömslik kakafoni. Vrålet som steg ur min strupe gick inte att skilja från stormen som rasade inom mig. Eggen skar igenom mannens bröstorg med hela min vikt och rörelsemängd bakom sig. Min kropp agerade av sig självt och jag lät den samla kraften stiga i en lyftande rörelse för att inte själv kastas framåt. För att ta bort det onda från henne. Den lyftande rörelsen avslutades i ett sidledes knyck och med ett kraftigt ryck drog jag svärdet ut ur mannen och lät den sidledes rörelse följas av två korta steg åt sidan. Svärdet kom blodtörstigt vinande mot den kepsklädde mannen. Han stirrade chockat oförstående och hann bara utstöta ett kvävt, "Vafa..?", innan hans strupe skars upp ända in till nackkotan. Mannen med pistolen svimmade av chock innan han dog och låg ihopsjunken i en hög på trottoaren. Kepsmannen tog sig för halsen och sjönk ner till marken. Hans ögon såg ut att vilja tränga ur sina hålor.

Maria grät. Inom sig ylade hon och skrek i sorg och rädsla. Men hennes ansikte var som en stelnade mask. Hennes ögon var glasartade och frånvända verkligheten. Hon varken såg eller hörde vad som hände omkring henne. Hade de maskerade männen velat få henne att gå hade hon inte kunnat. Hennes kropp ville inte lyda henne ändå. En iskyla förlamade hennes muskler. Hon visste att hon skulle dö. Eller ännu värre, men det ville hon inte tänka på. Hennes hjärna vägrade att låta henne ens snudda vid den tanken. Armarna domnade av mannens hårda grepp. Hon skulle ha blåmärken där imorgon. Om hon levde då.

Hennes hår skymde barmhärtigt nog hennes synfält. Skyddade henne från en brutal verklighet. Förutom en glipa i den rödbruna gardinen, genom vilken hon såg butiken som han nu låg död i. En skarp smärta i magen pressade omilt fram hennes förtvivlan. Han var död, det spelade ingen roll vad som hände med henne nu. Något rörde sig därinne! Hon hörde ett svagt klirr av glas och hasande ljud. En flämtande liten låga av hopp tändes i hennes bröst. Nu kunde hon se och höra vad som hände omkring henne. Hon hörde ett ljud som fick hennes ögon att spärras upp och hennes muskler att krampaktigt spännas.

Visserligen hade hon bara hört det på film och på tv. Men hon visste vad det var. Sakta vände hon huvudet och stirrade in i pistolens mynning. Något stort for förbi i hennes ögonvrå. Som i ultrarapid såg hon den maskerade mannens finger krökas.

Plötsligt så slungades mannen med pistolen åt sidan. Hans ögon spärrades upp och ett ljudlöst skrik förvred hans mun medan han krampaktigt pressade in avtryckaren.

En skarp smärta brände till på hennes arm men hon kände det inte. Det var han.

Men något var fel. Hans ögon brann som två glödande kol och när den fruktansvärda Saken i hans händer högg som ett glimmande monster åt sidan så målades hans ansikte rött av en skur av blod. Hon satte sig plågat upp och sträckte ut sin hand mot honom i en tyst bön. Sluta, vad gör du? Bli dig själv igen, var är du? Hans ögon besvarade hennes bön med en tung hetta. Hans blick svepte henne i flammor när den mötte hennes. Men hon kunde känna att de försökte skydda henne. De var en sköld av eld. Hans eld.

Hans blick bröt sig loss från hennes och med tunga, hårda steg gick han mot juvelerarbeten. En av de tre kvarvarande maskerade männen mötte sitt öde omedelbart.

Mannen sprang ut med dragen kniv mot honom. Han fångade mannens handled i ett järngrepp mitt i hans sving och placerade svärdets spets nästan varsamt mot mannens mage innan han tryckte in det ända till fästet. Mannens såg ut att formligen spy blod när svärdets hungriga egg genomborrade honom och slet av hans ryggrad.

Den andra rånaren försökte fly, men det fanns ingen att väg ut. Rånaren backade mot väggen och höll upp händerna framför sig.

"Snälla, gör det inte, snälla. Vi, Jag... ta din brud och dra bara!"

Hans steg fortsatte att falla. Tunga. Målmedvetna. Hungriga.

"Nej!"

Svärdet föll med förödande kraft och skar obehindrat genom mannens nyckelben och in till lungan i en diagonal linje. Mannen gurglade och hostade blod. Innan han föll framåt så genomborrades hans panna av bloddränkt stål och naglade fast honom mot väggen.

Hon staplade fram till mig där jag stod. Det dunkade dovt och rytmiskt i hela kroppen. Hjärtat slog relativt långsamt men så hårt att varje hjärtslag var på gränsen till smärtsamt.

Min bröstkorg hävde sig upp och ner i tunga andetag. Jag kände hennes hand på min axel. Det kändes som om den röda dimman skingrades, gav vika, där hennes hand vilade. Men det var inte över än. Jag hörde den tredje rånarens flämtande andetag där han gömde sig bakom disken. Jag kunde nästan känna smaken av hans skräck. Med ett kraftigt ryck slet jag ur svärdet ur väggen. Rånaren som suttit fastnaglad vid det dråsade ihop i en lealös, bloddränkt hög. Hon gnydde till och förde handen till munnen. "Vad... Vad har du gjort?" , viskade hon med ostadig röst. Jag kunde inte svara. I samma stund som hennes hand lämnade mig så kom dimman över mig igen med full kraft. Det enda ljud jag kunde uppbringa till svar var ett dovt morrande. Det var som om svärdet tog min mänsklighet och fyllde mig med något annat. Något som njöt av blodskurar och lemlästade grymhet. Det här något var inte främmande. Inte egentligen, insåg jag i ett flyktigt ögonblick av medvetenhet. Det var bara så litet och väl dolt innan att jag aldrig hade märkt av dess existens. Min kropp spändes som en fjäder och kastade sig in i en tvåstegs rörelse som slungade mig upp i luften och över disken. Svärdet höll jag utsträckt bakom mig. Jag vände mig i luften för att undvika att krascha handlöst in i väggen bakom disken. Fötterna agerade säkert och exakt och med ett lätt avskjut så var det som om jag hade studsat ner från väggen direkt. Rånaren hoppade till och försökta ta sig över disken. Ett snabbt hugg i axeln fick honom att skrika till och falla tillbaks. All styrka verkade svika honom och hans vilt stirrande ögon flackade mellan mitt ansikte och svärdets egg. Rösterna i mitt huvud vrålade som i en vansinnig eufori. Jag satte min fot på hans axel och lade över vikten i den. Rånaren kippade efter andan och hans andetag kom i snabba , gälla stötar. Jag höjde svärdet med bägge händerna. Det blöta ljudet av stål som skar i kött och blod avslutades med det dova knäckande ljudet av stål som hugger igenom trä. Rånarens mun och ögon spärrades upp i ett tyst skrik. En bred rännil av blod letade sig ur rånarens mun. Det hela var vackert, på något sätt. En rysning av välbehag kröp längs med ryggraden och ut i tänderna, som var blottade i ett omänskligt grin. Jag slet ut svärdet och vände mig mot henne. Hon var så vacker. Hon såg... Förvildad ut på något sätt. De avgrunds djupa känslor som slitit i henne under denna förödande halvtimme verkade ha skalat bort allt som inte var hon. Så skör och ljuvlig. Som en blomma mitt i en storm.

Den röda dimman kröp undan utan att jag riktigt kände det. Svärdets osaliga ande verkade ha blivit mätt på sin blodiga föda. Det var för henne. För hennes skull som jag gjort allt det här. Faran för hennes liv hade skickat ner mig i det mörkaste djupet av mig själv. Men något hade följt med mig upp. Jag kunde känna det. Som en svart, organisk olja som flöt mellan varje membran i min kropp. En hunger bortom den köttliga som lurade, obehindrad av kroppens biologiska tideräkning. Svärdet. Jag tappade det nästan när insikten träffade mig. Svärdet hade lett mig varje steg på vägen till den här förödelser.

Jag stirrade som förhäxad på det vansinnesvapen jag hade i handen. Det var genomdränkt med blod, men istället för att koagulera eller rinna av stålet som hölls det kvar. Verkade rentav försvinna in i stålet. De två röda stenarna som var infattade i det utsirade spöklika demonhuvudet glödde. Hon såg det också. När jag gick närmare så ryggade hon ofrivilligt undan. Jag sjönk ner på mina knän framför henne. Svärdet höll jag med spetsen vilandes på golvet. Med min fria arm höll jag desperat om hennes ben. Hon var säker. Hon levde.

En glödande hårt knut snördes åt i mitt bröst. Jag skakade okontrollerbart och mina tårar vätte fällan på

hennes klänning. Nu kändes hon stark. Det kändes som att luta sig mot en klippa. Hennes fingrar letade sig in i mitt hår. Jag hörde inte sirenerna som kom närmare.

Det enda som jag kunde uppfatta var henne. Jag såg upp och mötte hennes blick.

Vi stod så, hur länge vet jag inte, jag på knä framför henne.

"Jag älskar dig", min röst var hes och skrovlig. Som om jag glömt hur man talade och först nu började minnas. Hon log. Så Vacker.

"Jag vet", sa hon med ögon glansiga av fukt.

"Jag är din". Min blick hårdnade. Blev beslutsam. Sirenerna hördes nu precis utanför. De var bara något kvarter bort. Hon pressade ihop ögonen och kvävde en snyftning. En tår rullade ner för hennes kinder. Hon böjde sig ner och lutade sin panna mot min.

"Det är du. Alltid."

Vi kysstes. Våra tårars sälta blandades med varandra. Jag reste mig upp, tog hennes hand i min och förde den till min mun. Jag vände mig om i dörröppningen en sista gång. Hon hade slagit armarna om sig som om hon frös. Jag slet loss min blick från hennes. Tillräckligt snabbt för att hon inte skulle se min plågade grimas. Ett revben var tydligen brutet trots allt. När jag kom ut ur butiken såg jag den första polisbilen runda hörnet neråt gatan.

Jag höll upp svärdet framför mig och stirrade in i demonens ögon.

"Och du. Är min."

De röda stenarna flammade upp till svavs och en varm känsla rann upp från fingrarna och in till hjärtat via armen. En hård, bestialiskt väsande röst hördes i mitt huvud.

"Nåväl, unge mästare. Låt mig bara inte svälta", det sista tillades med ett morrande tonfall.

Nattens mörker slukade min skepnad innan polisbilens strålkastare dränkte gatan i ljus.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Banehallow med Poeter.se id #12850 innehar upphovsrätten